

ἡ ὁποία ἐπαλείφεται, ἰδίως δὲ τὸ ἐξωτερικῆς χρήσεως φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαλείφουν συνήθως στῆθος καὶ λαιμόν, ἀλοιφή Λέσβ. κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. 3) Ἡ λιπώδης ζωική οὐσία, λίπος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Βούτυρο ἀνακατωμένο μὲ ἄλειμμα. Γουρουνήσιο ἄλειμμα πολλαχ. Πίσσαν κί ἄλειμμαν θῆκον ἀπάν' ὅς σὴ γερά σ' νὰ ἴλαροῦται (διὰ νὰ θεραπευθῇ) Τραπ. Βάλλω ὅς σὸ φαεῖν ἄλειμμαν Χαλδ. Τὸ ἄλειμμα πιά-νει ὅς σὴ γούλα Ἀμισ. Ἀλειμμάτ' κερὶ (κηρίον ἐκ στέατος) Ἀραβάν. || Φρ. Ἡ καρδιά μ' ἀλείμματα ἔδεσεν (ἐχάρην μαθὼν εὐχάριστα) Πόντ. Ἀλειμμαν ὅς σ' ὠμία σ' ! (εἰς τοὺς ὧμους σου! Μετὰ χαριεντισμοῦ πρὸς τὸν ἐκτελέ-σαντα ἔργον ἐπίπονον, δι' ὃ κατέβαλε σωματικὰς δυνά-μεις, διότι τὸ πολὺ λίπος τοῦ ὁργανισμοῦ θεωρεῖται καὶ ὡς τεκμήριον τῆς σωματικῆς ἰσχύος) Χαλδ. || Παροιμ. Ὁ τρο-χὸς χωρὶς ἄλειμμα δὲ γυρίζει (ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ὑποθέ-σεώς τινος πρέπει νὰ δωροδοκῇ τις τὰ πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται αὕτη) Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 240,933. Πέντε ὅς τ' ἄλειμμα κί ὀχτὼ ὅς τ' ἀξούγγι (ἐπὶ τοῦ σπατα-λῶντος τὴν περιουσίαν του ἢ τοῦ ἐν βίᾳ καὶ ἐπιπολαίως ἐκτελοῦντος ἐργασίαν τινὰ) Σύμ. Ἀμον ζοῦ ἄλειμμαν ἔρται ἀπαγκέσ' (καθὼς ζῶντος λίπος ἔρχεται ἐπάνω, ἦτοι ἐπι-πλέει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἐπὶ τοῦ ἀθωότητα ὑποκρινομένου ἐνόχου) Χαλδ. Σ' ὅς ἀρκοῦ τὸν κόλον κί ἄλλο ἄλειμμαν βάλλ' (ἐπὶ τοῦ δίδοντος ἱεραγμά τι εἰς τινα τοῦ ὁποίου οὗτος εὐπορεῖ, ὡς ἡ ἄρκτος δὲν ἔχει ἀνάγκη προσθέτου λίπους) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἐχ' ἄντρα κ' εἶναι ἄρρωστος κ' εἶναι γιὰ τὸ πεθάνει, ἄρρωστικό μου γύρεψε νὰ φάῃ γιὰ νὰ γιάσῃ τῆς ἀλαφρίας τ' ἄλειμμα, τ' ἀγριογιδοῦ τὸ γάλα. || Πα. Συνών. γλίνα, λίγδα, λίπα, ξύγρι. β) Τὸ χοίρειον λίπος, ὅπερ συσκευάζεται μετὰ τεμαγίων χοίρειου κρέατος ἐντὸς ἀγγείων ἢ αἰγείων δερμάτων πρὸς χοῖρον κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος Πελοπ. (Ἀρχαῖο. Κορινθ. Τριφυλ.) γ) Τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος ἐξαγόμενον βούτυρον Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ.)

ἀλειμματᾶς ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα.

1) Ὁ ἀλείφων τι. 2) Βουτυροπαραγωγός. 3) Ὁ μεταχειριζόμενος λίπος ἀντὶ βουτύρου, ὁ νοθευτὴς τοῦ βουτύρου.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τ' Ἀλειμματᾶ Κε-φαλλ. Ἀλειμματᾶδες Κέρκ.

ἀλειμματέα ἡ, Πόντ. ἀλειμματέ Δ.Κρήτ. ἀλεμ-ματέ Δ.Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.) ἀλειμματία Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 καὶ 245.

1) Ὁσμὴ ἀλείμματος, λίπους Εὐβ. (Κύμ.) Δ.Κρήτ. Πόντ. : Ἀλειμματέας μυρίζ' (ἀποδίδει ὀσμὴν λίπους) Πόντ. Βρομάει ἀλειμματίες Κύμ. 2) Κηλὶς (ἐκ τῆς εἰδικῆς σημ. τῆς διὰ λιπώδους οὐσίας σχηματιζομένης κηλίδος προέ-κυψεν ἡ γενική) Δ.Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.) : Ἐβάρηκενε τοῦ φεγαριοῦ ὅς τὴ μούρη καὶ τοῦ ἴκαμενε τοοὶ μαῦρες ἀλειμματέες ἀπὸν ἴχ' ἀκόμη σήμερο (ἐκ παραδ.)

ἀλειμματένιος ἐπίθ. Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. ἀλ'μματένιος Δαρδαν. ἀλειμματένες Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

1) Ὁ ἐκ λίπους κατεσκευασμένος, στεάτινος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βυζ. Ἐλευθερουδ. : Κερὶν ἀλειμματένεν (συνών. ἄλειμματοκέρει) Χαλδ. 2) Μεταφ. μαλθακὸς τὸ σῶμα, ἀδύνατος Δαρδαν.

ἀλειμματερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαμματερό Καπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ μετ' ἀλείμματος ἦτοι βουτύρου μεμειγμένος ἢ κατεσκευασμένος : Ἀλαμματερό κουρά (ἄρτος). 2) Πα-χύς, εὐτραφής. Συνών. ἀλειμματιάρης 2.

ἀλειμματιάρικος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀλειμματιάρης. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ οὐδ. ἀλειμματιάρικο.

Ὁ ἔχων, περιέχων λίπος. Συνών. ἀλειμματιάρης 1.

ἀλειμματιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλειμματᾶρης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἀλειμματιάρη Καπ. (Φάρας.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλειμμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης. Περί τῆς καταλ. τοῦ τύπ. ἄλειμματιάρη ἴδ. RDawkins Modern Greek in Asia Minor 167.

1) Ὁ ἔχων πολὺ ἄλειμμα, λιπαρός, συνήθως ἐπὶ κρέα-τος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) : Ἀλειμματᾶριν κρέας Οἶν. Συνών. ἀλειμματιάρικος. 2) Εὐτραφής, παχύσαρκος Καπ. (Φάρας.) Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.) : Ἀλειμματᾶρης ἄνθρω-πος Οἶν. Συνών. ἀλειμματερός 2.

ἀλειμματοκέρει τό, ἀλειμματοκέρειν Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) Ἀλειμματοκέρει σύνθηθ. ἀλειμματοκέρ' Θράκ. (Σαρ-κελά. κ. ἄ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλειμματο-τόσο Πόντ. (Ὁφ.) ἀλ'μματουκέρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλειμμα καὶ κερὶ. Παρὰ Λάουνδ. ἀλειμματοκέρειον.

Κηρίον κατεσκευασμένον ἐκ στέατος. Συνών. ἀλειμ-μοφωτιά, ἀμυλοκέρει, ξυγγοκέρει. Πβ. καὶ μελισσο-κέρει.

***ἀλειμματοκερόπουλλο** τό, ἀλειμματοκερόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμματοκέρει.

Μικρὸν στεάτινον κηρίον.

***ἀλειμματόπουλλο** τό, ἀλειμματόπον Πόντ. (Σάντ.) ἀλειμμόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμμα. Τὸ ἀλειμμόπον ἐκ τῆς ὀνομαστ.

Μικρὰ ποσότης λίπους ἐνθ' ἄν. : Σύρω ἕναν ξάι ἀλειμ-μόπον ὅς σὰ λάχανα (βάλλω ὀλίγον κτλ.) Χαλδ.

ἀλειμματούδι τό, ἀμάρτ. ἀλ'μματούδ' Σαμοθρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλειμμα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίμου, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουν λευκὰς κηλίδας καὶ ἀκάνθας. Συνών. ἀνάλατος.

